

DAIANA RÂNJA

LOCUL 1 Poezie Română LICEU

Extrase din enciclopedia darurilor

Dormi cu inocența nebotezatului

Întins pe canapea, fără ochi, fără urechi.

Aștept să te trezești să-ți pregătesc cafeaua

Să ți-o așez pe inima mea, atâta de plată încât

Ai putea să lingi sarea de pe ea.

Doamne, sunt atât de urâtă. ca o boală înaltă

Pe tocuri albastre. Îmi cade părul pe podea,

Arunc și gândurile lângă el, fir cu fir.

Ți le dau ție, am fost prea lacomă-n gândire.

Tu te bucuri absent că-mi dezbrac sufletul așa,

Nu-nțelegi de ce tocmai astăzi vreau să rămân

Goală, când toată lumea caută să se ascundă

Sub straturi de păaturi reci.

Încerci să-mi rostești numele, dar nu aud.

Nici nu mai văd.

Căci Dumnezeu m-ajută acum să renasc

Și m-a scăpat de blestemul simțurilor.

ILINCA LEUȘTEAN

LOCUL I compunere Română LICEU

(Profesor coordonator: Pop Mariana)

Poveste de Crăciun

Era o iarnă friguroasă. Afară ninge ușor în cea din urmă zi înaintea sărbătoririi nașterii Domnului. Satul forfotea de grămada de oameni care făceau ultimele pregătiri pentru Crăciun. Gospodinele coceau cozonacii aurii, iar copiii, ajutați de tați, agățau globurile și îngerașii de ramurile verzi ale brazilor. Spiritul mării sărbători umplea sufletele de căldură și voieșie. Mai erau doar câteva ore până când cei mici se vor îmbrăca și vor pleca să răspândească venirea pe lume a Mântuitorului.

În veselia generală, totuși exista un suflet care nu simțea spiritul sărbătorii în casa lui căci nu avea pe nimeni să i-l aducă. Deși nu-i lipsea nimic de pe masă și din casă, sufletul lui era înecat în amărăciunea de a fi singur. Fusese un om foarte harnic, dar căruia Domnul nu-i dăruise copii. Dusesse totuși o viață fericită căci își iubise mult nevasta și aceasta, la rândul ei, pe el și împreună își ținuseră de urât mulți ani, până când într-o zi Dumnezeu a chemat-o la el, lăsându-l pe bătrân singur, fără nimeni care să-i mai aducă un zâmbet pe față. De sărbători, colindătorii nu mergeau pe la el să-l colinde pentru că era considerat, în sat, ateu deoarece nu era văzut la biserică și nici prin sat prea des. Bătrânul asculta în fiecare an, cu lacrimi în ochi, cum zurgălaii veseli trec pe lângă casa lui fără să se oprească să-i aducă și lui puțină lumină în suflet. Nici anul acela nu părea diferit față de restul. Bărbatul stătea în fața focului, moțând în scaun, pierdut în gânduri. Ceasul bătu ora zece noaptea. Pe uliță se auzeau glasurile cristaline ale copiilor care intrau dintr-o casă în alta. Zurgălaii se zbenguiau veseli, împrăștiind în jurul lor bucuria venirii Domnului pe pământ. Bătrânul asculta trist cum ceata de copii tocmai trecea prin dreptul casei lui.

-Primiți cu colindul? se auziră o gramadă de glasuri subțiri.

Surprins, bătrânul merse până la ușă și o deschise.

-Desigur, intrați.

Bătrânul asculta cu lacrimi în ochi colinda ce-i umplea sufletul de căldură și dragoste. Pentru prima dată după mulți ani simțea că nu mai e singur. Spiritul Crăciunului pătrundea în casă, răspândind lumină și veselie. După ce terminară colinda, copiii își primiră dulciurile convenite pentru efortul depus și plecară mulțumiți, nebănuind cât de mult bine reușiră să facă unui biet suflet însingurat. Bărbatul merse la culcare mult mai ușurat decât de obicei și adormi lin.

Următoarea zi, pe când se îmbrăca pentru a merge la biserică, pentru prima dată după moartea soției lui, auzi la el în curte o grămadă de glasuri. Uimit, ieși din casă pentru a vedea ce se petrece. În curte, aproape tot satul era strâns în jurul unui brad frumos împodobit de către toți copiii. Cum îl văzură, glasurile se uniră într-un colind duios. Toată lumea, cu mic și cu mare, cânta, ținându-se de mână. Bătrânul înaintă până la grup unde o grămadă de mâini se întinseră prizându-l și trăgându-l către sufletul general în care se contopiseră cu toții. Lacrimi fierbinți curseră pe fața lui deși mintea lui nu înțelese ce se petrecuse. Credea că o minune venise să-i scape sufletul de întuneric.

După o jumătate de oră de cântece, oamenii porniră către biserică, împreună, așa cum veniseră. Bătrânul merse împreună cu ei. La biserică, preotul ținu o înduioșătoare cuvântare despre dragostea pe care ne-a oferit-o Cel de Sus atunci când Și-a trimis Fiul pe pământ spre a ne mântui și despre cum noi creștinii suntem datori de a ne iubi unii pe alții. Preotul își ceru scuze în numele tuturor cerându-i iertare bătrânului că până acum nu au făcut nimic pentru a-l apropia de comunitate și pentru a-i salva sufletul ce-i era întunecat de singurătate. Mai târziu bărbatul află că, datorită copiilor care povestiseră acasă despre reacția lui la auzul colindelor, oamenii și-au dat seama ce-l chinuia pe el. Așa că fiecare a adus un glob de acasă și a împodobit un brad pentru a-i arăta că și el e de-al lor. De atunci nici un Crăciun n-a mai fost la fel. Oamenii au descoperit sufletul nobil al bătrânului, iar acesta a redescoperit bucuria de a zâmbi.

CRISTINA GHIȘA

LOCUL I Eseu Română LICEU

(Profesor coordonator: Pop Mariana)

Sub raza stelei din Bethleem

Fiecare dintre noi ne amintim cu drag noaptea de Crăciun, o noapte magică în care stelele strălucesc mai puternic și vestesc nașterea pruncului Iisus.

Coborând de pe Calea Lactee steaua din Bethleem ne călăuzește pașii spre locul în care s-a născut Mântuitorul să ne întâlnim cu magii care îi duc daruri minunate îndemnându-ne să oferim și noi cadouri, colinde și gânduri bune celor dragi. La ieslea din Bethleem, Iisus ne cheamă pe fiecare să ascultăm imnuri ale îngerilor dăruite nouă pentru a ne împodobi bradul, dar și inima și sufletul pentru că prin ceea ce vom dăruia vom simți că suntem mai aproape de Creator și de semenii noștri.

În noaptea de Crăciun, îngerii Domnului colindă pe străzi și pe la casele oamenilor fiind reprezentați de copii care vestesc nașterea lui Iisus făcându-ne să uităm de problemele și neîmplinirile noastre noastre picurându-ne stropi de lumină sfântă în suflet.

Ne bucurăm la vederea acestui tablou viu în care colindătorii ne încântă cu glasurile lor cristaline, dar și de natură care ne oferă o noapte de iarnă ca-n povești, cu brazi îmbrăcați în haine albe de sărbătoare, acoperiți de o mantie de zăpadă argintie. Doar în această noapte, cerul e mai aproape de pământ, iar stelele, candelă aprinse de arhangheli, se apropie de noi, luminându-ne calea de parcă ne invită la un spectacol feeric al întregii lumi. Moș Crăciun cel bătrân și atât de iubit de copii, vine cu fața lui jovială într-o trăsura de aur trasă de reni aducând bucurie și dăruind cu generozitate tuturor copiilor ceea ce ei i-au cerut.

În credința populară, Moș Crăciun, asemeni unui zeu solar, venea într-un car de aur în preajma solstițiului de iarnă, iar oamenii îl celebrau aprinzând focuri mari deoarece lumina era un dar suprem pe care îl puteai primi în acest anotimp întunecat și rece. În aer, se răspândeau mii de scântei de foc pe care ei le priveau cu mare bucurie, așa cum noi privim artificiiile ce desenează ploii de stele pe cer.

În nopțile de iarnă, oamenii de zăpadă, adevărate gazde ale iernii, își scot pălăriile, ochii negri devin ochi de jar, iar nasul roșu te îmbie parcă să intri în dansul lor, în timp ce copiii le oferă crenguțe împodobite de brad cu care vor întâmpina Sărbătoarea Sfântă..

Din căminul nostru, la lumina roșiatică a focului răzbate un colind pe care „numai poetul” poate să ni-l transmită și care în noaptea de Crăciun ne face sufletele mai bogate, aducându-ne aminte de Mihai Eminescu care ne-a dăruit „Colinde, colinde” cântate de copii cu suflet de înger.

Colindele, cântecele cele mai iubite de Dumnezeu au rolul de a ne introduce în magia Crăciunului, îndemnându-ne să deschidem ușile caselor noastre mesagerilor Domnului (colindătorilor) ce vestec marele praznic. Ele ne fac să fim mai altruști, mai sentimentali cântând la unison, alături de cei dragi cântece străvechi, dar care par atât de noi în fiecare an făcându-ne să împărtășim iubire.

Crăciunul își face simțită prezența în casele noastre frumos împodobite și cu flori de gheață pe la geamuri prin bradul care pare un curcubeu multicolor în care strălucesc becuri colorate, globuri argintii, bomboane roșiatice, beteala cu franjurile ei aurite. Cum la baza orcării curcubeu se află o comoară, la fel și sub pomul nostru fermecat se găsesc cadouri: jucării sau dulciuri care constituie un adevărat tezaur pentru copii. Ce frumos este bradul de Crăciun, care răspândește în jurul lui miros de conuri de brad, cu ramurile lui verzi, țepoase în care ard luminițe mici asemeni speranțelor din sufletele noastre, dar care pot deveni mari și realizabile atunci când facem acte de caritate, aprinzând lumina speranței în sufletele celor necăjiți și singuri.

Crăciunul este o perioadă a anului, în care trebuie să devenim persoane mai bune, să dăruim iubire, să semănăm speranțe în sufletele celorlalți, să uităm de lacrimi, de probleme, de dorința de a avea mașini scumpe și palate, să ne gândim și la binele semenilor noștri, nu numai la al nostru, deoarece dăruind vom dobândi curajul de a înfrunta tentațiile vieții, individualismul, ambițiile ascunse și ne vom apropia de Dumnezeu care ne va lumina calea vieții.

Pentru mine, această sărbătoare constituie noaptea lucrurilor frumoase, în care amintirile urâte sunt date uitării, iar cele frumoase apar în mintea și inima mea asemeni unor pescăruși ce răsar din umbre aurii deoarece Nașterea Domnului nu poate decât să ne creioneze zambete pe fețe și să ne aducă lumină în suflet, ajutându-ne să fim mai generoși, să iertăm celor ce ne-au greșit sau să îndreptăm lucrurile rele pe care le-am făcut în trecut.

Spiritul Crăciunului este prezent printre oameni în Noaptea Sfântă, când îngerii brodează colinde în fiecare casă, pruncul Iisus adoarme fără grijă deoarece știe că măcar o dată pe an nu avem voie să fim triști și singuri pentru că primind vestea cea minunată a nașterii din Bethleem vom fi mai puternici și mai cutezători trecând cu bine obstacolele ce se ivesc în calea noastră.

Acest mare praznic înseamnă curățenie și dulcea iluzie a unui nou început, o împăcare cu tine însuși și cu cei din jur având mirosul îmbietor al cozonacilor proaspeți scoși din cuptor și al scorțișoarei din vinul fiert cu care ne servim oaspeții.

Fiecare dintre noi întâmpinăm această sărbătoare în mod unic, deoarece trezește sentimente diferite în sufletele fiecăruia dintre noi, dar din toate acestea contează așteptarea în sine, emoția intensă a venirii, colindele, privirea aruncată spre geam pentru a-i vedea pe colindători. Fără pregătirea și protocolul, crengile de brad, ornamentele prinse în perdele, fără magia pregătirilor, fără bucuria zăpezii și a colindelor, dar mai ales fără primenirea sufletească Crăciunul nu ar fi decât o zi obișnuită.

Pentru mine, Spiritul Crăciunului e o vibrație intens afectivă, o stare de bine pe care vreau să o împărtășesc cu ceilalți, deoarece simt nevoia să dăruiesc și să primesc daruri, să mă regăsesc în gesturi tandre și mărunte.

MARIA LILIANA BÂLC

LOCUL I Eseu Engleză LICEU (cls a XII-a)

(Profesor coordonator: Alida Velea)

In giving you receive

We humans, spend our life thinking that the one rule that governs our existence is the law of the jungle: survival of the fittest. We believe that if we don't look for ourselves no one will. We wonder what will happen to us if we don't strive to get as much as we can. Who will respect, love and cherish us? What are we going to leave behind for our children? And yet, we hear every day about amazing people that have discovered the true happiness in selfless giving. What we don't understand is that this should be the definition of normal human relationships.

This extraordinary examples of selflessness, from Mother Theresa to simple, unnamed people, or even to Santa Claus or fairytale characters never stop to amaze us. The lesson we should learn from all these people is that when you give, without expecting to receive something in return you make a life, whereas giving and expecting to receive something back only means that you make a living. This subtle difference between just living and being alive is equal to that between a drunk man and a sober one: the drunk man will always see things foggy, and will always stumble over and fall.

But by far the most beautiful aspect of giving is that it's always rewarded, whether we like it or not. This is the eternal aspect of giving: when you give there has to be someone to receive (fortunately, there will always be someone to receive). This is why giving is an everlasting circle. What is more interesting is that this pure sentimental aspect of life, the act of being generous, has, whatsoever, been proved by Physics that states that for every action there is a reaction. It is safe then to say that for every giving there is a receiving, or to be more precise, a rewarding .

Some may argue that it isn't easy to give when you yourself feel poor. But there are so many things we, too, expect from the other people around us, apart from money. We want attention, we crave for love, we are longing for a smile, or we simply expect support. These are the things we give or receive without even paying attention, the things we take for granted most of the time. But these apparently unimportant gifts constitute the purest form of giving. This is the giving that doesn't require any obligation, the giving with no strings attached. We recognize it everywhere: in the love of a mother for her child, in the relationship between two lovers, in the play of the children, in volunteering and in charity. These are all aspects of generosity and, above all, of gratitude. What should be clear to each and every one of us is that we, no matter of our financial means, have so much to offer and so little time to do it. Contrary to the general opinion, life is short and those who consider it differently only delude themselves. What are sixty, seventy or eighty years spent in selfishness compared to an eternity spent in selflessness, compared to everlasting? So, we all should take advantage of our little time and make the best of it. Life is too priceless to spend it uselessly by being selfish.

Still, what is shocking is that the only time people seem to remember how beautiful it is to be good, grateful, forgiving and generous is Christmas time. Why Christmas, because it is a special time that encourages you to be better. But shouldn't we keep our spirits up not only at Christmas, but throughout the year? Shouldn't we try to be better with every second of our lives? We spend our time thinking how much money we can make, how much we can earn. We say that money is time, but we forget that the truly successful people have been successful because they left something behind for others to see and use. The true power lies in the hands of the one who can make life better for those surrounding him. Perhaps the one thing people forget is that the true gain lies in the people you gain, not in the money you earn. This is the one thing that makes you eternally alive in this world and in our dearest friends' minds and souls.

What is undeniably true is that the act of giving is the act of joy: you experience joy when you give, after that, and when the surprise of receiving back reaches you. So let's all be joyful!!!